

ANNES BOOM & BOOMKAPPERTJESJAAR ?

Lezersbrieven Boompjesdag uit De Morgen, 20 en 21 maart 2007, perfect aansluitend op GGF persbericht " Boompjesdag of Boomkappertjesjaar? " on line op www.ggf.be bij Lappersfort & bosbehoud in de Hanzestad. Zie ook www.liveearthpledge.org de zesde Live Earth belofte van Al Gore & the movement for a climate in crisis : "**To plant new trees & to join with others in preserving and protecting forests**". Je leest ook meer op www.plantfortheplanet.org en www.greenbeltmovement.org over bomenplantacties. Op www.groenegordel.be zie je een voorbeeld van positieve waardering van ons landschap als erfgoed. En tot slot op www.annefrank.org zie je een virtueel monument voor Annes boom met onderaan deze bijlage het hoe en het waarom van dit monument. Opnieuw een oproep van de 3 bosmusketiers en hun vierde vrienden & vriendinnen van hut Lappersfortbos (the fellowship of the Lappersfortwood) tot zorg voor de schepping. Minstens aanbevolen aan formateur Leterme & zijn Belgische en Vlaams-Waalse bondgenoten van de warme samenleving. Remember Sherwood & Herne the hunter : **nothing is ever forgotten !** En dit allemaal als herbronning na een gidsbeurt in Tillegembos (zie diverse persberichten op www.ggf.be) op 5 juli laatsleden.

1. Vorige zondag werden in het kader van Kom op tegen Kanker zo'n 62.000 boompjes geplant in Vlaanderen. Een succesvolle en goed bedachte dubbelslag, waarbij men zich zelfs de vraag zou kunnen stellen wat nu het belangrijkste onderdeel was: het lenigen van de persoonlijke nood van kankerpatiënten dan wel het bestrijden van de toenemende milieuverloedering.

Ik heb naar aanleiding van dit initiatief een beetje rondgekeken en heb vastgesteld **dat er op gewone dagen nauwelijks bomen geplant worden, maar dat er wel voortdurend tegen de vlakte gaan.** In en rond mijn woonplaats heb ik zo'n 89 bomen geteld die in de afgelopen weken geveld werden, zonder dat er ter plaatse in vervanging werd voorzien. Het kan onbelangrijk lijken, maar dat is het niet. Bomen zijn nu éénmaal de **belangrijkste natuurlijke regulators van het CO2-gehalte in de atmosfeer**, en elk exemplaar telt mee in het al zeer kaal gekapte Vlaanderen. 62.000 geplante boompjes lijkt een groot aantal, maar dat is het ook al niet. Zo'n boompje – niet meer dan een scheut, zoals we konden zien op televisie – beschikt immers maar over 1 procent van de bladoppervlakte van een volgroeide boom, en het duurt toch gemiddeld zo'n twintig jaar voor dat boompje tot volle wasdom is gekomen. Per gekapte boom zouden er dus meteen honderd moeten worden geplant om het verlies aan CO2-verwerking te compenseren. Dat plaatst het getal van 62.000 al in een ander perspectief.

In Mexico heeft de regering beslist een massaal bosaanplantingsproject op te starten met tientallen miljoenen bomen. In Zweden, het land met het meeste bos per inwoner in Europa, mag er geen boom gekapt worden zonder dat er een vergelijkbaar equivalent heraan geplant wordt. Een dergelijke vergaande vooruitziendheid is wellicht te hoog gegrepen voor Vlaanderen. Maar het vergt toch niet meer dan wat goede wil om een reglementering te voorzien waarbij elke gekapte boom gecompenseerd wordt door ten minste één nieuw exemplaar. Het is alvast veel goedkoper, duurzamer en doeltreffender dan de zoveelste nauwelijks aan de bevolking uit te leggen vorm van milieutaks. **Bomen doen immers dat zelfs de best gevulde schatkist niet kan: de lucht zuiveren.**

Felix Van Eeckhout, Zwalm

2. Lezer Felix Van Eeckhout (DM 20/3) geeft in zijn stukje over Boompjesdag terecht aan dat elke gekapte boom, hoe alleenstaand ook, een stap achteruit is in de strijd tegen de CO2-vervuiling, omdat bomen een onvervangbare functie hebben: gratis de lucht zuiveren. Maar eerder dan een reglement voor te stellen waarbij elke gekapte boom moet vervangen worden door een nieuwe, in de praktijk moeilijk te realiseren,

vind ik het wel haalbaar dat de Vlaamse overheid **een concreet bomenplan zou doorvoeren, inclusief inventarisering van het Vlaamse bomenbestand.**

Er worden voortdurend hier en daar bomen gekapt, al of niet om geldige redenen, maar zelden worden die ook weer vervangen door nieuwe exemplaren, en zo gaat het Vlaamse bomenbestand er haast ongemerkt op achteruit. Acties zoals Boompjesdag zijn een zeer nuttige bijdrage, maar men mag zich niet achter zo'n ééndagssucces verschuilen. Er moet gewerkt worden aan een mentaliteitswijziging waarbij bomen meer naar hun ecologische in plaats van hun decoratieve waarde worden geschat.

De overheid, nu ze toch blijkt geeft van een onvermoed milieubewustzijn, kan meteen een bewijs leveren van haar goede voornemens door zich te engageren om jaarlijks een paar honderdduizenden bomen aan te planten op de eigen gronden, of desnoods de soms wat slome lokale overheden ertoe te verplichten hetzelfde te doen. Op die manier worden de recente milieutaksen ook **zichtbaar** aangewend ter verbetering van het leefmilieu.

Frits Van den Eede, Antwerpen

3. Annes boom

De zon schijnt. Je hoort de vogels buiten zingen, de bomen ritselen. Misschien wel die ene bijzondere kastanje; die waar Anne Frank vanuit haar zolderraam in het Achterhuis hoopvol naar keek. Ze schreef erover in haar dagboek. Toen duidelijk werd dat de echte boom aan het Achterhuis het tijdelijke voor het eeuwige ging inruilen, wilde men hem online laten verder bestaan. Om wat hij voor Anne betekend heeft de lange 2 jaar dat ze ondergedoken leefde : **een symbool van vrijheid.**

Samen kunnen wij hem doen groeien. Door je eigen blaadje, beschreven met je gedachten in de bloeiende virtuele kruin achter te laten. Lees de bonte mengeling van meningen die mensen van over heel de wereld hebben neergepend op www.annefranktree.com Anne schrijft op 6 juli 1944 over geluk :

“ Wij leven allen, maar weten niet waarom en waarvoor. Wij leven allen met het doel gelukkig te worden. Wij leven allen verschillend en toch gelijk. Daar past alleen zonnenschijn bij. Het zingen van de vogels buiten. Het ritselen van de boom. “

HERSENBEELDEN

Oud zijn ze, de bomen van Bobab. Hun schors rafelt grijs. Een keer ik, kan hen niet omvatten. Twee keer ik, kan hen niet omvatten. Drie keer ik, kan hen nog steeds niet omvatten.

Ze wachten in eindeloze rijen langs een lege weg. De wezens die hun stammen omarmen, hebben de kleur van korstmos. Hun te wijde ogen de tint van een weemoedige dood.

Tergend langzaam worden ze een: de bomen en de sterfwezens.
Hun monden gaan open en dicht als klankloze spechtgaten.
Geen woede, geen verzet. Alleen herinnering.
Afscheid nemen vraagt tijd.

Linda Van Mieghem, Lappersfort Poets Society on line op <http://ggf.regiobrugge.be/>